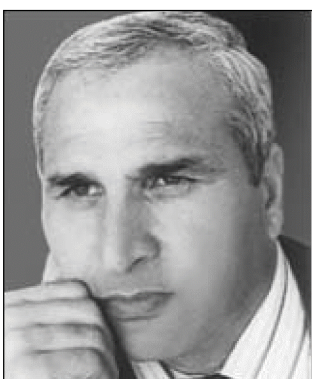

Söbrət Qaraoğlu

İltimas

Salam olsun, İlahi,
dərgahına, taxtına.
Ölməyə göndər məni
sözün diri vaxtına.

Qələm olmasın orda,
kağızlar da ah olsun.
Burax ölən şairi,
bir misralıq şah olsun.

Yuyatda ilac eylə,
tövbə son dəfən kimi.
Haqdan yazılmış kağız
geyinsin kəfən kimi.

Yazım sənin dilində,
görüm, yaza biləcəm?
O dildə ki, mən səni
görüb, sonra öləcəm.

Salam olsun, İlahi,
salamların sağ olsun.
Öləndə üstümüzdə,
kəlamların sağ olsun.

Baxıb o gözlərə
ölüm utandı

Mikayıl Müşfiqə

Nədir bu xalçaya verilən, nədir?
Nədir naxışlarda dirilən, nədir?
Nədir gözlərimdən dərilən, nədir?
Budağı qırılmış bar ağacları.

Susdu o haraylar, haçan kiridi?
Bu nəfəs kimindi, bu can kimindi?
Mən axı ölmüşəm, bu qan kimindi?
Hopub köynəyimə nar ağacları.

O sözün qolunu qayıdın, açın,
Diz çöküb önündə birgə an diçin.
Bir dor ağacıdı şairlər üçün,
Dünyanı görməyə dar ağacları.

O verdiyin son nəfəs...

Biz doğulan o çağdan
Yarı yaz, yarı qışıq.
Şıltaq öpüş kimidi,
Gözdə sonuncu işıq.

Qanla dadmaq şirindi
Polad tiyənin dadın?
Pıçıldamaq gözəlmiş
Sevdiyin qızın adın.

Nə gözəl qismət imiş
Dərin açılmış yara.
Bircə Allahın bilir
Baxır gözlərin hara.

Sonda döndüyün səsi
Niyə çağırmadın bəs?
Dediğin ilk söz idi
O verdiyin son nəfəs.

Saatlı